

Գրուածքը ընդհանրապէս ջատագովական գել! բնաւորութիւն է կրում եւ զիտական արժէքից լաւ զուրկ է: Հեղինակը ուղիղ ըմբռնողութիւն չէ կազմել Հայաստանի վաղեմի քաղաքական եւ ներքին կեանքի մասին, որի պատմութիւնն ուզում է վերականգնել, ճիշտ հայեցակէտ չունի Փաւստոսի եւ Խորենացու գրուածքների մասին, որոնք նրա քննազատութեան առարկան են կազմում. նա նիւթապէս առնում է սրանց ասածները, եւ զտնում է սիսալ կամ ուղիղ, առանց կարողանալու թափանցել գործի էութեան մէջ եւ գնահատել այս հեղինակների ասածները իւրաքանչիւրի յատուկ արժէքով: Այս պատճառով հեղինակի բացատրութիւններն ընդհանրապէս միամիտ կամ հակասական են եւ եզրակացութիւններն՝ անհիմու թոյլ են մանաւանդ այն տեղերը, ուր հեղինակն աշխատում է հերքել վերոյիշեալ երկու թագաւորների վրա բարդված մեղադրանքները. այնպիսի փաստաբանութիւններ, թէ դրանք «հաւատնական չեն», կամ թէ «ուրիշ թագաւորներ էլ այդպիսի բաներ կատարել են», հարկաւ համոզիչ չեն կարող լինել Համեմատաբար աւելի աջողված են այն հատուածները, որտեղ Պապի գործունէութիւնն է քննում եւ հերքում է այն մեղադրանքները, թէ Պապը թունաւորել է ներսէս մեծ կաթողիկոսին եւ ոչնչացրել է նրա բարեգործական հիմնարկութիւնները: Բայց այս կէտերում էլ հեղինակի յայտնած մտքերը եւ ունեցած հայեցքը ընթերցողի համար նոր չեն. նոյն կերպ խօսելու ջատագովել են Պապին մասամբ Յ. Գաթը ընեան, բայց առաւելապէս Ա. Գարագաչեան, որի Քննական պատմութիւնը այս գրուածքից տուած է թէ գրութեան եւ թէ տպագրութեան ժամանակով:

Գրքի մասին այսքանու Բայց նա ունի եւ մի
Յաւելուած (եր. 185—198), որ շատ բնորոշ է
մեր գրական բարքերը ճանաչելու նկատմամբ։
Այս յաւելուածից իմանում ենք, որ հեղինակն
այս գրուածքը ներկայացրած է եղել իզմիրեան
մրցանակաբաշխութեան յանձնաժողովին, որ
նրան յանձնել է քննիչների՝ նրանց կարծիքն
ու եզրակացութիւնները իմանալու համար։
Քննիչներից մէկը, Մարկոս Աղարէցեան,
նպաստաւոր կարծիք է յայտնել, իսկ երկրորդ
քննիչը, Օրմանեան եպիսկոպոսը (այժմ պատ-
րիարք)՝ ոչ բոլորովին նպաստաւոր, եւ յանձ-
նաժողովը մրցանակի չէ արժանացրել այս աշ-
խատութիւնը։ Հեղինակը այս առիթով Պօլսի
«Մանգումէ» լրագրում տպել է մի «Քննադա-
տութիւն քննադատութեան առ գեր։ Օրմա-
նեան», որի մէջ բերում է յիշեալ քննիչի դի-
տողութեան կէտերն ու «հերցում է»։ Օրմա-
նեան եպիսկոպոսի դիտողութիւնները, որչափ
մենք ենք հասկանում միանդաման արդարացի
են եւ նրա եզրակացութիւնը աւելի նպաստա-
ւոր է գրքի համար՝ քան թէ սա արժէր։ Բայց
հեղինակը զայրութով, հեգնութիւններով լի մի
պատասխան է ուղղում նրան լրադրի միջոցով,
մի պարասաւագիր, որ թէպէտ ուղղված է ուրիշի
դէմ, բայց իսկապէս վիրաւորում է իրան,
գրող հեղինակին։ Մեր կարծիքով՝ հրատարա-
կիչները, որոնք անշուշտ բարի դիտաւորու-
թեամբ որոշել են տպագրել «հանրածանօթ հե-
ղինակի» այս աշխատանքը՝ ճշմարիտ բարեկա-
մութիւն արած կը լինէին հանգուցեալին՝ եթէ
ու տապարէին ուն է նրա «Քննադատութիւնը»։
այս

Սա. Մ.
ինքը
վեր,
նաև
գեր,
արժ
թիւ
թիւ
ոռւ
Նոր ստացված հրատարակութիւններ. 1) «Գէօթէց».
համառօտ կենսագրութիւն (պատկերով). կազմ. Ա.
Քառայեանց. 148 եր. 16⁰ դ. 30 կ. Թիֆլիս 1900 թ.
2) Տաճառ ա. ք. Մարտակեան «Կանանց խնդրի առ-
թիւ» 64 եր. 16⁰ դ. 40 կ. Թիֆլիս 1901 թ. 3) „Քիս-
տոնէական վարդապետութիւն պետական միջնակարգ
դպրոցների հայ աշակերտների համար“ աշխ. և. ք.
Դարմակեանց. 56 եր. 16⁰ դ. 20 կ. Թիֆլիս, 1901 թ. 4)
բժշ. գ. Արձուոնի, Բժշկի դուցներ. „Կատ ցաւ“.
պատկերազարդ 32 եր. 16⁰ դ. 6 կ. Թիֆլիս 1901 թ.:

www.sussex.ac.uk

Կիրակի, մայիսի 20-ին, Թիֆլիսի Արտիստական ընկերութեան թատրօնում կայացաւ պ. Յովհաննիսեանի երկրորդ գէրիւտը։ Երիտասարդը ընտրել էր երկրորդ փորձի համար Ա. Դիւմայի «Քին» դրաման, որի մէջ կատարում էր հերօսի գերը։ «Քին»-ը սալօնական պիէս է, որի մէջ դուրս է բերված Անգլիայի բարձր շրջանը իր ներքին աշխարհայեցողութեամբ, իր նիստ ու կացով, — շրջան, ուր մուտք ունի հոչակաւոր գերասան Քինը, չնորհիւ իր վերին աստիճանի գեղարուեստական խաղի, որով յափշտակվում է այլ բարձր դասակարգը։ Հետեւապէս գերասանը պէտք է համապատասխանէ այս պահանջներին։ Անմիջապէս

ցիկ արտասանութեանը, որը կազմում է քաղաքը կ
խաղի հիմքը, հետեւում է միմիկայի եւ ունենալ ա
րի գեղեցկութիւնը. դերասանը ազդելով Մայրիսի
ութեան վրա, նաեւ պէտք է ազդէ տեսո-
նեան եւ արտի վրա, այլապէս իլլիւզիան
ում է եւ սպասած տպաւորութիւնը չէ խորհում: Պ. Յովիաննիսեանը այս պայման-
ց գուրեկ է. պարոնը չունի այդ դերին յա-
ն ջղայնութիւն եւ ձայնի զգայնութիւն.
ասածը երրէք չէ ազդում հանդիսականիք
յուզվում է ինքը, բայց չէ կարողանում
շն յուզել:
Կրորդ գործոցւթեան մէջ, երբ Քինը բա-
րում է օրիորդ Դէմքիին դերասանական
արէզի դառնութիւնները, պ. Յովիաննի-
ն այնպէս է զայրանում եւ գոռում, որ
Ֆէք կուռում է օրիորդի հետ եւ ոչ թէ հա-
ռում. այդ դիալոգի մէջ առանձին բառե-
նդգծելը բոլորովին աւելորդ բան էր եւ
ն նսեմացրեց տպաւորութիւնը: Երրորդ
ողութեան մէջ, երիտասարդ լորդի հետ
արման տեսարանում, պակասում էր սար-
մի արտայայտութիւնը, հոգեկան յուզ-
քը: Զաջողվեց նոյնպէս չորրորդ գոր-
ութիւնը. այստեղ Քինի ջղերը վերին աս-
մանի լարված են եւ նրա հոգեկան դրու-
սը մի փոթորկալից ծով է, իսկ պ. Յով-
իսեանի Քինի մէջ այս կողմերը շատ
ատ էին, նոյն իսկ մութք. անաջող
ու կոպիտ վերջին տեսարանը — Համբէտի
սգարութիւնը:

Յովիաննիսեանին մենք տեսանք «Համ-
եւ «Քին» դերերի մէջ. երկուսի մէջ էլ
կան մի առանձին դեր չէ կատարում, չէ
ողանում դէմքի արտայայտութիւնը փո-
ութեան ենթարկել. աչքի է ընկնում նա

Ճեւերի միատեսակութիւնը եւ գլխի կը-
սելը. պ. Յովհաննիսեանը «Համլէտ»-ի
մէջ նոյնն էր, ինչ որ «Քինի» մէջ, միայն
ուստը ուրիշ էր. պարոնի մէջ գերակշռու-
է խաղում անձնականութիւնը. պարոնը
անի գերասան կը լինի հասարակ պիէս-
մէջ:

ալով միւս գերակատարներին, պէտք է ա-
որ մի կատարեալ խայտառակութիւն էր,
որաւ ի՞նչ է նշանակում այսպէս ծաղրել
սրակութիւնը եւ վայր գցել թատրօնի
կը. այստեղից այնտեղից պատահմամբ
իրված մարդիկ դուրս են գալիս բեմ լոր-
ի, կոմսերի գերերի մէջ, մարդիկ, որոնք
ել, վերկենալ չեն իմանում, ուր մնաց խա-
եւ որ գլխաւորն է՝ այդ մարդիկ չեն հաս-
ում ինչ են խաղում եւ ինչպէս պէտք է
սվել. երեւի րէժիսորը հասկացողութիւն չու-
այդ պիէսի ոչ հագուստի, ոչ էլ գրիմի մա-
յուշարար Սօլոմոնը մեր առաջ մի պիջակով
առական էր, նոյնպէս տգեղ էին հազնված
ջինից մինչեւ վերջինը՝ Պարոններ, ինա-
ք հասարակութեան համբերութիւնը եւ
մոլորեցնէք նրան. ազատեցնէք այգպիսի
ով «Աւազակներից» եւ «Քիներից»:
ոկու խօսք եւս հասարակութեան հաս-
ու: Հայ հասարակութիւնը թատրօնում ի-
պահել չէ իմանում. առաջին կտրգերը
ծ են աշակերտներով եւ երիտասարդնե-
որոնք առմսակ էլ չունեն. շատ տգեղ է
պէս գլխարկներ գցելը պարտերից բեմը.
աեսարանը աւելի եւս տգեղանում է, երբ

զերասանն էլ մասնակից է դառնում:
ջապէս ինչ նշանակութիւն ունեն այդ գոյ-
որ տապած թերթիկները «տաղանդաւոր
սան Յովհաննիսեանին» եւ այն. դրանց
էքը չնշին է եւ դրանով արջի ծառայու-
ն են մատուցանում այդպիսի ընդունակու-
ն ունեցող զերասաններին. թատրօնը հե-
պէտք է պահել կլակեօրներից:

117

եր քաղաքի խօսակցութեան միակ առար-
ջրի հարցն է. ձեռքէ ձեռք է պատում
նէր Միխայլօվի պայմանը ջրի կօնցէսիայի
սրերմամբ, որը քաղաքային վարչութիւնը
ոգրել, տարածել է ժողովրդի մէջ՝ լսելու
ժողովրդի կարծիքը այդ մասին: Եւ որ-
ի կարծիքներ ասէք, որ չեն լսվում իւրա-
շիւրի բերանից: «Միխայլօվի առաջարկու-
նը մեզ ձեռնտու չէ, մեր իրաւունքների
սրարումն է, մեր քաղաքից տարեկան
նեակ հազարներ կը տանէ. թուրք ժողո-
նն մենք հարստահարում ենք, նրան ար-
ած է փողով ջուր գներ եւ այն եւ այն,
ում են ամեն ծակ ու ծուկից: Մի որոշ
ն էլ գտել է փրկարար միջոցը. այդ գիւտով

արող է մի կարճ ժամանակից յս
եփական միջոցներով բերած ջուր
թիւն նշանակված է քաղաք
նիստ, դրված է նաև ջրի հա
անօրէն լինելու է նաև ինժենէր
որպէս զի այդ նիստում խորհո
սցով թիւն նեկած լինի, մի օր ա
ցաւ մասնաւոր խորհրդակցութ
ներից մէկը յայտնում է, որ իրավ
կել են գլխաւորապէս հետաքրքրվ
Մնացականնեանի այն առաջար
ով քաղաքը կարող է իսկոյն են
ներ: Տեղից բարձրանում է ձայնա
նեան, մէջտեղ է բերում այն ա
ռ, որ կայ խորհրդի արխիվուա
վեր եւ որի վրա մի ամբողջ շար
է պ. ձայնաւորը: Բացում է ին
ուսեանի կազմած սաֆէնանոց յա
պրօէկտը, ասում, խօսում է քառ
տամ եւ գուրս է բերում, որ
ջուրը նստում է քաղաքին 170
միապձի հաստատութիւնը ստաց
լուց, քաղաքը ունի այս ինչ,
ըները եւ կարող է վաղը գ
եմն ինչու Միխայլօվին տալ կօ
կարող է քաղաքին հարիւր հադ
Միջնեռ մի կողմից ձայնաւորն
ոգեւորված շարժումներ են ան
քաղաքագլխի հակառակորդն
ուլը, համբերութիւնից գուրած ե
ջում է ձայնաւոր Մնացականն
եւ գլուխ սիստ գիւտաք:
որիներ առաջ, խորհրդի հրաւէ
կիրակոսեանը կազմում է ջրան
որպէս կարագայքը, երկարութեամ

սանցքը մետաղեայ խողովակն
70,000 ր., այդտեղից մինչեւ քա-
ի մէջ ձգվող դանցը, համարեա
սծութիւն, կաւէ քունկերով կը ն
բի. ձայնաւոր Մնացականեան
ախագծի ամբողջ կէս մասը:
կէս մասն էլ մետաղեայ խողով
իլ, ինչպէս Միխայլօվն է առաջ
նցքը կը նստի ոչ թէ 47,000 ր.
որչափ միւսը—այն է 170
տեւապէս ամբողջ Զրանցքը 340
կրորդ, այն ժամանակվայ նաև
ոյդ նախագիծը ուղարկելով հա-
ան ճանապարհների մինիստրութե-
ցել նախագիծը՝ աւելի ճիշտ կ
ար, որը բոլորովին չէ նշանակ
թեան կողմից հաստատված
ած, քանի որ այդպիսի ձեռնար-
ենթարկված են ներքին գործ
թեան: Երրորդ որ՝ քաղաքը ո
ւթիւն չունի մի այդպիսի
թեան մէջ մտնելու:
սպէս մէկ-մէկ հիասթափութե-
նքին: Եւ մինչդեռ ձայնաւոր Մ
տեղից վերկենալով արտասան
ութեան, գոսподա, յ օպիցեա», զայրոյ
բարձրացել դահլիճում: Այս բոլ
աւորներից շատերը իրանց նկա-
թերթերը, որ պատրաստած
ոնցեսիայի, ծալեցին, գրպանն
ու ոտի կանգնելով միաձայն, բ
Մնացականեանից, սկզբունքով

Եսիան տալ Միխայովին, ի հարը մշակելուց եւ փոփոխելուց յեն հերթական նիստում ջրի հայոց, որովհետեւ ինժենէր Միխայյատնել էր, որ ինքը առ այժմ լ եւ ուզարկել է արդէն տրամադրիսկ այս պայմանը, որը անբաժանիալից, գեռ չէր ստացվել Տեսն ար ու բարի պիտի գայ ջրան

ANSWER [REDACTED]

Թիվլիս, մայիսի 14-ի
102 համարում կարգացի մի
ն. Տէր-Մարզարեանցի ստորագի
րի որ եւ է վատ, զզուելի եղե
սպարակով յայտնել եւ ենթա
ն հասարակութեան դատաստո
քին, անպայման հարկաւոր է, բ
գործը կերպարանափոխել—դա,
անսագնուութիւն է:

Ներկայ տարգայ մարտի 17-ին երկու ստորագրութեամբ, պ. Խ. Տէր-Մարգարեանցի եւ Յարութիւն քահ. ձուլզուրեանցի ներկայութեամբ, Թիֆլիսի երկրորդ մասի գործակալին յանձնեցի եկնղեցապատկան փողը, 1901 թւի հաշուեմատեանը եւ եկնղեցական գործերը, որոնք ինձ մօտ էին գտնվում. սրա ստուգութեան համար խմբագրութեանդ ներկայացնում եմ գործակալից տուած երկու ապահովագիրը:

Ինչպէս ես տեղեկացայ, պ. Խ. Տէր-Մարգարեանց գործակալից մարտի 20-ին ստացել է թէ գործերը եւ թէ կանխիկ դրամը. դրանից յետոյ ես զարմանում եմ, թէ պ. Նորընտիր երէցփոխը ինչպէս է հրապարակով յայտնում թէ ոչ մի գործ չէ ստացել նախկին երէցփոխից, այսինքն ինձանից իսկ եթէ պ. Տէր-Մարգարեանցը կարծում է, թէ ինձ մօտ կայ որ եւ է հաշիւ եկեղեցու գործերի վերաբերեալ, խնդրում եմ չնորհ բերէ եւ ստանալ երբ կամենայ. ոչ ոք ցանկութիւն չունի հաշիւը թագցնելու. Եթէ պ. Տէր-Մարգարեանցը 320 րուբլի ամսական եկամուտից վճարէր խմբին 55 րուբլի, կարծեմ ոչ ոք նրան այդ բանը չէր խանգարի, եւ փոխանակ արտունջ յայտնելու, ծխականները չնորհակալ կը լինէին, իսկ այդ բանում մեղաւոր ուրիշին ճանաչել աւելի քան անհասկանալի է:

Ա. Ղամազեան

ՆԵՐՔԻՆ ՀՈՒՐԵՐ

Պարիզի լրագիրները հաղորդում են, որ ապրիլի 12-ին Ասիական ընկերութեան անդամ է ընտրվել «Բանասէր» հանդէսի խմբագիր պ. Կ. Բասմաջեան. պ.պ. Ժ. Հալէզի եւ Մէյէ իրանց ճառերում մեծ գովասանքներով են խօսել թե կնածուի գիտնական արժանիքների մասին։ Այդ թե կնածութեան ջերմ պաշտպան է հանդիսացել իր ճառում նաեւ պ. Միքայէլ Թամարչեան. որ մինչեւ այդ ժամանակ այդ ըն-

Միջնակարգ դպրոցների բարեփոխութեան վերաբերմամբ ժողովրդական լուսաւորութեան միջնամարտութեան մէջ կազմված նախագծի գլխաւոր կէտերը հետեւեալներն են: Ի նկատի կայստեղծել մի միակ միջնակարգ ուսումնարան, որի ուսման ծրագիրը թէ մինիստրական եւ թէ մասնաւոր ուսումնարաններում պէտք է լինի նոյնը: Մացնվում են հետեւեալ նոր եւ պարտաւորական առարկաները՝ հայրենագիտութիւն, օրէնսդրութիւն եւ բնագիտական առարկաներ: Ուսման ընթացքը կը տեսէ եօթտարի: Յունարէն լեզուն կը դասաւանդվի Մօսկվայի, Պետերբուրգի, Կիևի, Վարչավայի եւ Խրենի գիմնազիաներում: Լատիններէնի դասաւանդութիւնը կը սկսվի 4-րորդ դասարանից: Սառըին երեք դասարանների ուսման ծրագիրը համապատասխան կը լինի ստորին ընդհանուր կրթական դպրոցների դասընթացքին: Միջնակարգ դպրոց աւարտողները առանց քընութեան կարող են մտնել համալսարանների գեղեցիկ մասնաշխատ ու առաջատար գործութեան մեջ:

պրզուսամբ սամարգական քակուլտէտները. իրաւաբանական եւ բժշկական ֆակուլտէտները կարող են մտնել առանց քննութեան միայն նրանք, որոնք ուսումնասիրել են լատիներէն լեզուն, իսկ Փիլոլոգիական ֆակուլտէտը—լատիներէն եւ յունարէն լեզուները ուսումնասիրողները: Միջնակարգ դպրոցների այն ընթացաւարտները, որոնք չեն սովորել հին լեզուները, կարող են մտնել իրաւաբանական, բժշկական եւ Փիլոլոգիական ֆակուլտէտները, նախապէս քննութիւն տալով հին լեզուներից այնպիսի ծրագրով, որ շատ աւելի կրճատ կը լինի այժմեան ծրագրի հետ համեմատելով: Միջնակարգ դպրոցն աւարտողների զինուորագրական արտօնութիւնները նշանաւոր չափով կընդունակին:

Վիճակագրական տեղեկութիւնները ցոյց են
տալիս, որ 1882 թւի յունվարի մէկից
մինչեւ 1899 թւի յունվարի 1-ը եւրոպական
Ռուսաստանից Սիբիր են գաղթել 1,150,095
հոգի։ Գաղթականներին երկրագործական գոր-
ծիքներ եւ զիւղատնտեսութեան համար այլ
անհրաժեշտ առարկաներ մատակարարելու հա-
մար կազմակերպված են զիւղատնտեսական
պահեստներ Սիբիրի երկաթուղային գծի ամ-
բողջ երկարութեամբ։ Պահեստներից մինչեւ
այժմ ծախված են մօտ 2000 գութան, 4000
արօր, 300 հնձարար մեքենայ, խոտ քաղելու
80

«Новое Обозрѣніе» լրագիրը լսել է, որ Թիֆ-
լիսի քաղաքային խորհրդի ձայնաւորների ընտ-
րութիւնները պէտք է տեղի ունենան առաջի-

Նոյն լրագիրը տեղեկութիւն է ստացել Պե-
տերպուրգից, որ քանակցութիւնները անզիահ-

